

Dos músics

per Jaume Torres

Era lleig. Uns braços allargats i prims acabaven en unes mans petites, d'ungles molt llargues i brutes de terra, que no podrien tapar una cara desfeta per sa naturalesa i per motius que aquí no cal examinar. Aquella pell que lluitava per fer una forma humana, maltractada i encetada, ensenyava dos ulls increïblement innocents. Ses ninetes volien apropar una veu humana o dirigir-la cap allí on ell pensava que era es destí de ses persones. Així mateix, era molt difícil reconèixer dins d'es seus ulls una bondat inexplicable quan l'únic que veia era una cara tancada a sa bellesa i un cos encorbat que amagava baix sa camia ses figures expressives de sa lletjor.

Crec que recordaré sempre es dia que va plorar quan estava escoltant aquella cançó que jo tantes vegades havia sentit sense notar una especial diferència de ses que escoltava habitualment. Més tard, em digueren que sa cançó era una obra mestra.

Passaren es anys i dos personatges seguiren camins distints, dins d'una vida peculiar, que porten a l'èxit que cada u vol: un músic que ja es va donar a conèixer davant d'un públic amb una peça musical i es lleig, que continuava vivint.

Va caure com es gel damunt es camp, quan es artistes d'aquella època i sa gent que havia conegut es músic i escoltava continuadament sa música que oferia aquí i allà s'assabentaren que tenia contactes amb so lleig. A mi també em va estranyar. Era un home sense afeccions sabudes i fora de s'òrbita artística i, més encara, de s'òrbita social. Va ser massa tard quan ho vaig entendre.

Una vegada, caminant entre vinyes i pomeres, es músic va sentir una melodia que mai no havia interpretat ni l'havia sentit en sos anys d'aprenentatge. Fou molt breu, però d'una harmonia immensa, d'una sensibilitat inassolible. Aquella melodia fou tan breu que no va poder saber d'on venia. Es músic, de gran renom dins es poble, maldament ses murmuracions contra ell a causa de s'amistat que tenia amb so lleig, es dirigí a ca seua. Sabia bé que sa porta estaria oberta.

Vull aclarir que sa paraula lleig l'estic utilitzant sense cap intenció d'ofendre. Us sa paraula perquè, encara que l'hagués tractat poques vegades, sempre m'havia referit a ell així amb correcció i estima. Era una persona que estimava i que mai m'havia inspirat cap rebuig, i crec que no l'oblidaré mai encara que sa seua imatge s'hagi anat di-

fuminant a poc a poc aquestos darrers anys.

Allò que va veure dins sa casa el va emocionar. No, emocionar, no. Sentí un estremiment dins es seu cos. Una sensació que entenen es artistes i només ells saben com aprofitar.

Hi havia penjats de sa paret papers que no tenien cap color que pogués fer un pintor. Un color que era sa mescla d'es anys i sa tinta de ses lletres gòtiques escampada. Tots versaven sobre matèries complicades i antigues.

Es foc havia fus sa cera de ses candelers dins de tasses, pots, cendrers i qualsevol element que servis per contenir-la. Una candela petita il·luminava malament s'estança. A un racó, tirades en terra, n'hi havia unes deu acabades de comprar. Prop d'es caliu d'un foc, llegia sa carta es lleig. Una estranya carta que mai no sabré què deia ni per què la llegia tantes i tantes de vegades. Fa anys, abans d'escriure aquest conte, el vaig veure més allunyat que mai de ses persones i, com sempre, llegint aquella carta.

—Digue'm, amic meu, has sentit una melodia molt bella?

—Sí, l'he sentit.

—Coneixes es músic?

—No.

Es lleig va dir sa pura veritat. No sabia qui era aquella persona que tocava magistralment es violí. No sabia d'on venia. No sabia quina vida era sa seua. Però sí que sabia que era un d'es millors violinistes d'es poble. Ses peces musicals no sortien de ses lletres de poemes, de cançons antigues, de s'ensenyança d'es segles... Aquella música mai no podria recordar s'Escola de Música Antiga. Aquella escola per on passaren i on continuaren aprenent es millors músics de sa història. Sa música que va escoltar infinites vegades, sàviament pensada i feta amb sang, no era comparable a cap de ses músiques escoltades abans. Era sa paraula de sa naturalesa.

Flors, color, fulles d'arbre caigudes, fred i vent ensenyaren a's dos personatges allò que cada u anhelava. Es anys queien de pressa i es camí d'es lleig i d'es músic s'allargaven cap a un destí. Es músic veia minvar sa seua fama. Començava a pensar que ja mai no podria destacar com un músic reconegut arreu del món. Sa fama, que abans veia de prop, ara la començava a veure molt lluny.

—Seré un músic més dins del món. N'hi ha tants, de músics, que no els reconegueren mai es meus anys de sacrifici! Tot això és degut a s'amistat que tenc amb so lleig. Si no l'hagués conegut, avui seria un gran mestre.

S'amistat d'es lleig i d'es músic tenia es seus trencs, ses seues esquinçades. Ell volia ser un gran músic. Es lleig, deia sa gent d'es poble, era un home sense ambicions i misteriós. Sa gent el veia molt pocs dies d'es mes. Només quan necessitava menjar, baixava de sa caseta que tenia a sa muntanya i entrava dins sa botiga a comprar lo poc que li feia falta.

Qui escriu aquest conte recorda amb nostàlgia passatges de la vida amb verdadera efervescència. Sent d'aquestos records un vent dolç que camina per sa pell buscant un futur incert. Són records que t'espellen per dins sense dirte res. Aquestos records, agradables i tèbiament tacats d'un calfred trist, s'allunyen amb sos anys. Record ara que fa molt de temps va arribar a's poble un circ amb domadors de feres, pallassos, equilibristes i tota aquesta gent que li dóna vida. Es carros on vivia sa gent d'es circ

formaven un cercle i enmig s'estirava sa lona que serviria de sostre a's espectadors i artistes. Cada carret era un petit negoci. Un era per a's tiradors amb arc, un altre per a's tiradors d'escopeta. Record que tirava a unes diminutes botelles amb un tap que posaven dins d'es canó. Havia d'apuntar bé, si volia guanyar un premi. No és que fos un premi molt gros, però em feia il·lusió tirar a aquelles botelles que rodaven per damunt sa taula i queien devora es peus quan l'encertaves de costat. Si queien amb molta força, es podien rompre, però això només passava de tant en tant. Hi havia premis més importants i que costaven més. A la vista tenia tots es premis que podia aconseguir. Tots ells tenien marcada una lletra. Jo havia de comprar uns papers que duien escrita una paraula. Si aquesta paraula era sa mateixa que portava s'article penjat dins d'es carret era meu. Record es joc de ses cartes, es futbolins, es cavallets de cartó que rodaven amb cinc duros i portaven s'alegria de tots es boixos, es somriure d'una allota que vaig conèixer allí. Em contava que amb so carret d'es gelats va recórrer el món. Una temporada a Rússia —país que vaig sentir anomenar poques vegades i que veia molt lluny i estrany—, París, Bolonya, Hongria i el Danubi i molts altres llocs que ara no puc recordar. Crec que, a's meus quinze anys, va ser una de ses persones amb qui vaig tenir una profunda amistat i que, per molt que corrin es anys, sempre la tendré present. Sempre recordaré es seu somriure i s'especial encant que l'envoltava. Era una d'aquestes persones que, no sé per quin motiu, no volen sortir d'es pensament.

Enyor també es dibuixos d'es *hippies* a ses parets blanques de cases abandonades. Record que caminava per dins d'aquestes cases, encisat per aquestos dibuixos i sa màgia que crea una petita casa pagesa dins es bosc. Aquest plaer de veure ses coses més petites dins sa casa em portava cap a un riu que dóna un poc d'aire mariner a una ciutat alemanya.

Llavò mirava per sa finestra de s'habitació. Amb tots aquestos records, també naveguen, bufant fluix es vent, es rostres, es ulls foscos i sa paraula senzilla i convincent d'es lleig.

Aquell darrer dia que anà es músic a casa d'es lleig per acomiadar-se'n, se'l va trobar així com era. Així com va ser sempre. D'una sabata foradada, li sortien ses unghes, llargues i brutes de terra. En canvi, ses unghes de ses mans eren tallades arran i ben arreglades; ses mans feien olor de llimoner i eren ses d'un músic. Aquestes mans, delicades, petites i terriblement sensibles, tenien agafat un violí. Sa peça de Vivaldi que va escoltar es músic li va fer enveja. Sí, aquell lleig d'es poble era es que va fer sa melodia que mesos abans es músic va sentir i no va saber qui tocava. Una melodia bella, intensíssima, d'amor, de pluja. Era sa paraula d'es lleig. Una peça musical difícilment agradable.

Es dia que es músic i es lleig tocaren junts sa cançó escrita per s'home que no tenia cap ambició, el món va tremolar.

JAUME TORRES